Greven af Monte-Cristo

FØRSTE DEL

KAPITEL 1
Ankomsten til Marseille
Den 25. februar 1815 meddelte vagten ved Notre Dame, at tremasteren "Pharao", der kom fra Smyrna, Trieste og Napoli, var under indsejling. Som altid gik en lods straks ud fra havnen, passerede slottet If og mødte skibet mellem Kap Morgiou og øen Rion. Som sædvanlig var landingspladsen på fortet St. Jean fyldt af nysgerrige, da et skibs ankomst var en sjældenhed i Marseille, og særlig et skib som "Pharao", der var bygget på et værft i byen.
Imidlertid gik skibet fremad, det havde passeret den snævre passage, som en vulkan havde skabt mellem øen Calasareigne og Jaros, passerede Pomegue, og gled frem under sine tre mærssejl, men med så langsomme bevægelser, at de nysgerrige, med en instinktiv fornemmelse for ulykke, spurgte hinanden, hvad der kunne være sket om bord. Ikke desto mindre så de mere erfarne, at såfremt der var sket en ulykke, så kunne den ikke have ramt selve skibet, for dets langsomme gang var helt efter reglerne. Dets anker lå parat, mastsejlet var løsnet, og ved siden af lodsen, der styrede skibet gennem det snævre farvand, stod en ung mand, der med livligt ansigt og øjne var opmærksom på alle skibets bevægelser, og gentog alle styrmandens ordrer.
Den uro, som havde bredt sig i mængden, gav et noget besynderligt indtryk på en af tilskuerne på St. Jean, så han ikke kunne afvente skibets ankomst i havnen, men sprang i en lille båd, og befalede at ro skibet "Pharao" i møde, hvilket han nåede lige før den lille havbugt.
Da den unge sømand så denne mand komme, forlod han sin plads ved styrmandens side og støttede sig, med hatten i hånden, til skibets ræling. Det var en ung mand på cirka 20 år, høj og slank, med sorte øjne og kulsort hår. Hele hans optræden udviste den rolige og faste karakter, som er så almindelig for mennesker, der fra ungdommen er vant til at bekæmpe farer.
"Åh... er det Dem, Dantes?" råbte manden i båden. "Hvad er der sket, og hvor kommer det bedrøvelige anstrøg fra, som har bredt sig over skibet?"
"En stor ulykke, hr. Morrel," svarede den unge mand, "særligt for mig. På højen ved Civita-Vecchia har vi mistet den brave kaptajn Leclerc."
"Og lasten?" spurgte rederen ivrig.
"Er i god behold, hr. Morrel, og jeg tror, at De vil blive tilfreds med den. Men den stakkels kaptajn Leclerc...
"Hvad er der sket med ham?" spurgte rederen med lettere hjerte.
"Han er død!"
"Er han faldet over bord?"
"Nej, han døde af hjernebetændelse under skrækkelige smerter.

Derefter vendte han sig til skibsbesætningen og råbte: “Holla! Alle på plads, klar til at kaste anker.”
Besætningen adlød, og ilede til tovene og skøderne.
Den unge mand så ligegyldig på begyndelsen af manøvren, og da han så, at hans befaling blev udført, vendte han sig mod rederen.
“Og hvordan skete denne ulykke?” spurgte denne.
“Min Gud! På en helt uventet måde. Efter en lang samtale med havnekaptajnen forlod han Napoli i godt humør, men 24 timer senere blev han angrebet af feber og tre dage efter var han død. Vi har givet ham den sædvanlige begravelse, og han hviler sømmeligt i en hængemåtte med en 36 pund kugle om hovedet og fødderne, ved øen d’El Giglio. Vi medbringer hans æreskors og hans kårde til hans enke. Det er vel umagen værd,” fortsatte den unge Mand, “at bekrige England i 10 år, for så at dø i sin seng som enhver anden.”
“Ej, hvad forlanger De, hr. Edmond?” svarede rederen, der altid syntes at trøste sig mere, “vi er alle dødelige, og de ældre må jo vige pladsen for de yngre, ellers blev der intet avancement, og fra det øjeblik De forsikrede, at ladningen...“
“Er i en god tilstand, hr. Morrel, det garanterer jeg. Det er en rejse, som jeg ikke vil råde Dem til at afstå for 25.000 francs.”
Da man var kommet forbi det runde tårn, råbte den unge Sømand: “Sejlene ind! Rør Jer!”
Ordren blev udført med en næsten ligeså stor præcision som på et krigsskib. Alle sejl sænkedes, og skibet gled næsten umærkeligt frem.
“Såfremt De ønsker information, hr. Morrel,” sagde Dantes, da han så rederens utålmodighed, “så er her Deres regnskabsfører, hr. Danglars, der kan give Dem alle oplysninger. Angående mig, må jeg overvåge landingen.”
Det lod rederen sig det ikke sige to gange; han greb et tov, som Dantes kastede ned til ham, og med en behændighed, som ville have gjort en sømand ære, klatrede han op ad rebstrappen, mens Dantes gik på sin plads, og overlod underholdningen til den omtalte hr. Danglars, som i det samme kom ud af sin kahyt og nærmede sig rederen.
Danglars var en mand på 25-26 år med et skummelt udseende, krybende overfor sine overmænd, og bydende mod sine undermænd, og var ikke alene i sin egenskab som supercargo, men også i almindelighed, lige så ringe anset af mandskabet, som Dantes var vellidt.
“Nå, hr. Morrel!” sagde hr. Danglars, “De har hørt om ulykken, ikke sandt?”
“Jo. Stakkels kaptajn Leclerc, han var en god mand.”
“Ja, og en udmærket sømand, der var blevet grå mellem himmel og hav, som det passer en mand, der er betroet så betydelige interesser, som dem for huset Morrel & Søn,” svarede Danglars.
“Men det forekommer mig nu ikke, at man behøver at være en gammel sømand for at forstå sit fag,” sagde rederen. “Vores ven Edmond synes at forstå det så godt, at han ikke behøver at spørge nogen om råd.”

“Ja,” svarede Danglars, og sendte Dantes et hadefuldt blik, “han er ung og tillidsfuld. Kaptajnen var knap død, før han overtog kommandoen uden at spørge nogen om det, og lod os dernæst spilde halvanden dag på øen Elba, i stedet for straks at vende tilbage til Marseille.
“Angående overtagelsen af skibets kommando, så var det jo hans pligt som løjtnant, men at spilde halvanden dag på Elba, der har han handlet forkert, såfremt der ikke var nogen reparation at udføre på skibet,” svarede rederen.
“Hr. Morrel, skibet var i lige så god stand som jeg, og som jeg ønsker Dem at være det; de halvanden dag er spildt blot på grund af et indfald, og for at have den fornøjelse at gå i land.”
“Dantes!” tilråbte rederen til den unge Sømand, “kom lige her!”
“Om forladelse!” svarede Dantes, “jeg skal straks være til Deres tjeneste.”
Derefter vendte han sig mod mandskabet og råbte: “Lad ankeret falde!”
Ankeret faldt straks, og kæden gled larmende ned. Trods styrmandens tilstedeværelse blev Dantes på sin plads, indtil manøvren var afsluttet. Derpå råbte han: ”Flaget på halv!”
”På ære!” sagde Danglars, “han opfører sig allerede som kaptajn!”
“Det er han også!”
“Han mangler blot Deres og Deres kompagnons underskrift.”
“Og hvorfor skulle vi ikke overlade ham denne post? Han er ung, ja, men jeg synes, at han er velegnet, og erfaren i sit fag.”
Danglars rynkede panden.
“Tillad, hr. Morrel!” sagde Dantes, idet han kom, nærmere, “nu da vi er for anker, er jeg helt til Deres tjeneste.”
Danglars trådte et skridt tilbage.
“Jeg ville bare spørge,” udbrød Rederen, “hvorfor De opholdt Dem på øen Elba?”
”For at opfylde kaptajn Leclercs sidste vilje; som døende bad han mig give en pakke til stormarskal Bertrand!”
“Har De set ham?”
“Åh ja!”
Morrel så sig om og trak Dantes til side. “Og hvordan har Kejseren det?” spurgte han ivrig.
”Så vidt jeg kan bedømme havde han det godt.”
”De har altså set ham?”
”Han kom til marskallen, mens jeg var der.”
“Og De har talt med ham?”
“Ja, eller rettere, han talte til mig,” smilede Dantes.
“Hvad sagde han?”
“Han stillede nogle spørgsmål om skibet, rejsen og lasten. Jeg tror, han kunne have haft lyst til at købe det, hvis det havde været min ejendom, men jeg fortalte ham, at jeg kun var næstkommanderende, og at skibet tilhørte huset Morrel & Søn. Nå, sagde

han, dem kender jeg; Morrel'erne har været redere fra far til søn, og der var en Morrel i mit regiment, da jeg lå i garnison i Valence."
"Ved Gud, det er sandt!" råbte Rederen fornøjet, "det er min onkel, Policar Morrel, der er blevet kaptajn. Dantes, fortæl min onkel, at kejseren husker ham, og De skal se den gamle rotte græde! De har handlet korrekt ved at efterkomme Leclercs ordre, og opholde Dem på øen Elba, selvom det kunne give Dem problemer, hvis man hørte, at De har givet marskallen en pakke, og talt med Kejseren."
"Hvordan skulle det kunne give mig problemer?" spurgte Dantes. "Jeg aner ikke, hvad jeg gav marskallen, og de spørgsmål, Kejseren stillede mig, kunne han have stillet den første den bedste, der var kommet. Men undskyld," fortsatte han, "nu kommer Karantæne- og Toldbetjentene... Tillader De?"
"Gå De bare, min kære Dantes!"
Den unge Mand gik, og Danglars nærmede sig hurtigt.
"Nå," sagde han, "tilsyneladende har hr. Dantes givet Dem gode grunde for sit ophold ved Porto-Ferrajo?"
"Udmærkede, min kære Danglars!"
"Godt," svarede Danglars. "Det er så meget bedre, da det er ubehageligt at se en kammerat, der ikke opfylder sin pligt."
"Dantes har gjort sin," svarede rederen, "der er ikke mere at tale om. Kaptajn Leclerc havde faktisk befalet ham det ophold."
"Har han ikke givet Dem et brev fra kaptajn Leclerc?"
"Nej! Havde han da et?"
"Jeg troede, at kaptajnen havde givet ham et brev sammen med pakken."
"Hvilken pakke taler De om, Danglars?"
"Om den, Dantes skulle aflevere i Porto-Ferrajo."
"Hvordan ved De, at han skulle aflevere en pakke der?"
Danglars rødmede. "Jeg gik forbi kaptajnens dør, netop som den stod halvåben, og så, at han gav Dantes pakken sammen med et brev."
"Det har han ikke omtalt, men har han et brev til mig, så vil han vel give mig det."
"Hr. Morrel!" udbrød Danglars efter et øjeblik, "jeg beder Dem ikke omtale dette for Dantes. Jeg kan jo have taget fejl."
I samme moment kom Dantes tilbage, og Danglars fjernede sig.
"Nå, min kære Dantes, er De nu fri?" spurgte rederen.
"Ja!" svarede denne, "nu er alt i orden."
"Så vil De vel kunne spise til middag hos os?"
"Undskyld, hr. Morrel! Jeg takker for æren, men jeg skylder min far det første besøg."
"Det er rigtig, Dantes. De er en god søn!"
"Og," spurgte Dantes tøvende, "min far har det godt?"
"Det tror jeg, kære Edmond, selvom jeg ikke har hørt fra ham."
"Ja, han holder sig for sig selv i sit lille, enkle værelse."

“Det beviser i hvert fald, at han intet har manglet i Deres fravær.”
“Min far er stolt,” smilede Dantes, “han ville næppe bede andre end Gud om noget, selv om han manglede nok så meget.”
“Javel! Når De har aflagt dette første besøg, så...”
“Har jeg endnu et, som er mig ligeså magtpåliggende.”
“Det er sandt! Jeg glemte, at der findes en person, der utålmodigt venter Dem.”
Dantes rødmede og tav.
“Nå,” fortsatte rederen, “det undrer mig ikke, at hun har været her tre gange, for at forhøre sig om “Pharao”. Edmond! De har en smuk Maitresse!”
“Hun er ikke min Maitresse,” svarede Dantes alvorlig, “hun er min forlovede.”
“Åh, det kommer vel ud på et,” smilede rederen.
“Ikke hos os, min Herre!”
“Nå nå... Jeg vil ikke opholde Dem. De har klaret mine forretninger så godt, så De også må have tid til Deres. Har De behov for penge?”
“Nej, min Herre! Jeg har hele min løn for de tre måneder, som rejsen har varet.”
“De er et sparsommeligt menneske! Besøg Deres far. Jeg har også en søn, og det ville ikke behage mig, hvis nogen opholdt ham fra at komme til mig efter tre måneders rejse.”
“De tillader altså?”
“Ja, hvis De ikke har mere at fortælle. Har kaptajn Leclerc ikke givet Dem et brev til mig?”
“Han ville umuligt have kunnet skrive, men det minder mig om, at jeg må bede Dem om nogle dages orlov.”
“For at gifte Dem?”
“Ja, og for at rejse til Paris.”
“Ja, tag Dem bare tid. Vi stikker ikke til søs igen før om et kvart år, men til den tid må De være her, for “Pharao” kan ikke sejle uden sin kaptajn!” tilføjede rederen, idet han klappede den unge Mand på skulderen.
“Uden sin kaptajn?” råbte Dantes med glædelige øjne, “tænker De over, hvad De siger? De har netop udtalt mit hjertes hemmeligste ønske. Skulle det virkelig være Deres alvor at udnævne mig til kaptajn på “Pharao”?”
“Hvis det alene tilkom mig, ville jeg række Dem hånden og sige: det er afgjort. Men jeg har en kompagnon, og De kender det italienske ordsprog: Che a Compagno, a patrone (den, der har en kompagnon, har en herre). Men sagen er allerede halvvejs afgjort, i hvert fald har De allerede en stemme på Deres side. Overlad det bare til mig at få den anden, og jeg skal gøre mit bedste.”
“Oh, hr. Morrel!” råbte den unge mand med tårer i øjnene, og greb rederens hænder, “jeg takker Dem i min fars og i Mercedes’ navn!”
“Godt, kære Edmond, gå til Deres far, besøg Mercedes, og kom så til mig!”
“Ønsker De ikke, at jeg skal sætte Dem i land?”

“Nej tak! Jeg bliver for at klare regnskabet med Danglars. Har De været tilfreds med ham på rejsen?”
“Det kommer an på, hvordan De vil have det forstået; han har ikke været en god kammerat, for jeg tror ikke, han kan lide mig, siden jeg begik den dumhed, at foreslå ham en halv snes minutters ophold på øen Monte Cristo, for at afgøre en lille stridighed, vi havde. Godt nok havde jeg ikke ret til at stille ham det forslag, og han havde ret i at afslå det. Men hvis De med Deres spørgsmål mener som regnskabsfører, så tror jeg, at De vil være tilfreds med hans arbejde.”
“Men ville De beholde ham, hvis De var kaptajn på “Pharao”?”
“Kaptajn eller næstkommanderende,” svarede Dantes, “jeg vil altid have den største tillid til dem, der har mine rederes tillid.”
“Javel, Dantes. Jeg ser, at De i alle henseender er en brav mand. Jeg vil ikke opholde Dem længere; gå bare, jeg ser, De står og tripper.”
“På gensyn, hr. Morrel. Jeg takker Dem tusinde gange!”
“Farvel, min kære Edmond, og tillykke!” .
Den unge sømand sprang i en jolle og gav ordre til at lande ved gaden Cannabiere. To matroser greb straks årerne, og jollen gled så hurtigt af sted, som det var muligt mellem de utallige både, der spærrede det snævre farvand ind mod havnens indløb til Quai d'Orleans. Rederens blik fulgte ham til strandbredden, hvor han forsvandt i den brogede mængde, som fra klokken 5 til 21 fyldte den velkendte gade Cannabiere.
Da rederen kiggede rundt, så han Danglars bag sig, der også fulgte den unge sømand, mens han tilsyneladende afventede rederens befalinger.
Men der var stor forskel på det dobbelte blik, som fulgte den samme mand.

KAPITEL 2
Far og søn

Lad os forlade Danglars, der prøver at indgyde sin Herre dårlige tanker om sin kammerat, og i stedet følge Dantes, der løber gennem hele gaden, og derfra til gaden Nouailles, træder ind i et lille hus, går hurtig op ad en mørk trappe, og bliver stående udenfor en halvåben dør, hvorfra man kan se ind i et lille værelse, nemlig det værelse, som Dantes’ far beboede.
Nyheden om “Pharao”s ankomst var ikke nået Oldingen, hvis rystende hånd var ved at binde nogle blomster op, som slyngede sig omkring vinduet.
Pludselig mærkede han grebet om sine arme, og en velkendt stemme kaldte ham: “Far! Min kære far!”
Oldingen udstødte et stille skrig og vendte sig, og da han så sin søn, kastede han sig bleg og skælvende i hans arme.
“Hvad fejler du, far?” spurgte den unge mand bekymret.
“Du er vel ikke syg?”

“Nej, kære Søn, mit kære Barn! Men jeg havde ikke ventet dig... glæden... overraskelsen over at se dig er så voldsom. Min Gud, jeg tror, jeg dør...”
“Fat dig, kære far, det er jo bare mig. Man siger jo, at glæden ikke kan skade, og derfor er jeg kommet uden forberedelser. Smil dog, kære far, og kig ikke så forvirret. Jeg er tilbage, og vi vil være lykkelige.”
“Så meget desto bedre, Søn,” svarede Oldingen, “så vil vi være lykkelige. Ikke sandt, du vil ikke forlade mig mere. Men fortæl mig nu om din lykke!”
“Gud bevare mig,” sagde den unge Mand, “fra at glæde mig over en lykke, som har bragt en familie sorg; men Gud ved, at jeg ikke har ønsket mig denne lykke, og jeg kan derfor heller ikke sørge, fordi den er kommet. Den brave kaptajn Leclerc er død, og det er sandsynligt, at jeg vil få hans job. Kaptajn i mit 20 år! Med løn på 100 louisdorer, og andel i overskuddet. Er det ikke mere end en fattig matros som jeg turde håbe på?”
“Ja, min Søn, det er i sandhed en stor glæde.”
“Det er mit ønske, at du skal have et lille hus for de første penge, jeg hæver, og en lille have, hvor du kan plante blomster og vinranker. Men far, hvad fejler du dog, man skulle tro, du var syg?”
“Tålmodighed... det går over.”
Kræfterne forlod den gamle, og han sank ned i en stol.
“Et glas vin, far?” spurgte Edmond, “det vil friske dig op. Hvor står din vin?”
“Ingen steder... led ikke efter den, jeg har den ikke,” sagde den gamle, mens han forsøgte at holde sin søn tilbage.
“Jo vist, far, fortæl nu hvor den står,” gentog Edmond, idet han åbnede et par skabe.
“Det nytter ikke,” stammede den gamle, “der er ingen vin.”
“Hvad? Ingen vin?” udbrød Dantes overrasket, idet han snart betragtede sin fars indfaldne og blege kinder, snart de tomme skabe. “Hvad? Skulle du have manglet penge, far?”
“Jeg har ikke manglet noget, nu har jeg jo dig!”
“Jeg havde jo efterladt dig 200 francs, før min afrejse,” stammede Dantes, og tørrede sveden af panden.
“Ja, Edmond, det er sandt. Men du havde glemt din gæld hos nabo Caderousse. Han har krævet mig, og truet med, at hvis jeg ikke betalte for dig, så ville han tale med hr. Morrel om det. Det ville jeg jo ikke have...”
“Nå?”
“Ja, så jeg betalte ham.”
“Men, jeg skyldte ham 140 francs, og du har betalt dem af de 200,” sagde Dantes forundret.
Den gamle nikkede.
“Så har du levet af 60 francs i tre måneder!” mumlede Edmond.

“Du ved, at jeg kun har behov for lidt,” gentog den gamle beroligende.
“Åh, far, tilgiv mig;” råbte Edmond, idet han knælede for ham.
“Men hvad gør du?”
“Ak, du har bedrøvet mit hjerte!”
“Sludder! Der kender jeg dig,” sagde den gamle smilende, “nu er alt glemt, nu er det alt godt igen!”
“Ja, her er jeg!” råbte den unge Mand, “med en skøn fremtid og nogle penge. Tag dem, far, og lad dig straks hente noget!”
Han tømte sine lommer, der indeholdt et dusin guldstykker, fem-seks femfrancs stykker og nogle småpenge, som han lagde på bordet. Den gamles ansigt klarede op.
“Hvem er de til?” udbrød han.
“Til dig, til os! Tag dem og køb noget mad. Vi får mere i morgen!”
“Rolig!” smilede den gamle, “med din tilladelse vil jeg være mådeholden med dem. Hvis man så mig købe meget på en gang, kunne man jo tro, at jeg havde afventet din tilbagekomst for at kunne købe det.”
“Gør, som du vil, men frem for alt, ansæt en tjenestepige, jeg kan ikke lide, at du er alene. Jeg har kaffe og tobak i en lille kuffert, som du skal få i morgen. Men stille, der kommer nogen!”
“Det er Caderousse! Han har nok allerede hørt, at du er kommet hjem, og nu vil han sikkert ønske dig tillykke.”
“Godt! Der er også læber, der siger noget, mens hjertet tænker noget andet,” mumlede Edmond, “men det er lige meget, han er en nabo, der tidligere har hjulpet os, han skal være velkommen!”
Idet Edmond stille udtalte dette, så man faktisk Caderousses sorte, skæggede hoved komme frem. Det var en mand på 25-26 år. Han havde et stykke stof i hånden, som han, i sin egenskab af skrædder, var ved at sy en kjole af.
“Ej, du er kommet hjem, Edmond?” udbrød han med den skarpeste marseillaner-udtale, og med et smil, som viste hans hvide tænder.
“Som De ser, nabo Caderousse, og jeg er klar til at tjene Dem med hvad det skal være,” svarede Dantes, som kun med besvær skjulte sin uvilje.
“Tak! Jeg behøver heldigvis intet, tværtimod, andre behøver somme tider mig.”
Dantes gjorde en bevægelse.
“Ja, du behøver nu ikke tage dig af det,” fortsatte Caderousse, “jeg har lånt dig penge, og jeg har fået dem tilbage, og dermed er vi kvit.”
“Man kan aldrig være kvit med dem, der har hjulpet os,” sagde Dantes, “for når man ikke skylder dem penge, så skylder man dem erkendtlighed.”
“Ja, det er nu ikke værd at tale om, nej, lad os hellere tale om din lykkelige hjemkomst. Jeg kom tilfældigvis til havnen for at købe noget stof, og der mødte jeg vores ven Danglars. Hvad, er du i Marseille? spurgte jeg ham, jeg troede, du var i

Smyrna. Jeg kommer lige derfra, svarede han. Og hvor er vores Edmond? spurgte jeg. Utvivlsomt hos sin far, sagde Danglars. Og her er jeg så," sagde Caderousse, "for at have fornøjelse af at trykke en vens hånd."
"Den gode Caderousse," sagde den gamle, "han holder så meget af os."
"Javist holder jeg meget af Dem, det er for sjældent, at man finder ærlige folk. Men du er vel kommet hjem som en rig mand?" fortsatte skrædderen, idet han skelede til den håndfuld guld- og sølvpenge, Dantes havde smidt på bordet.
Den unge Mand så det begærlige blik i naboens sorte øjne.
"Ja, såmænd," sagde han ligegyldig, "men disse penge tilhører ikke mig. Jeg udtrykte en frygt for min far, at han under mit fravær måske havde lidt nød, og for at berolige mig, har han tømt sin pengepung for mig. Og nu, far, gem dine penge væk; skulle nabo Caderousse have behov for dem, er de til tjeneste."
"Nej," sagde Caderousse, "Gudskelov, byen brødføder manden. Gem dine penge, man kan aldrig have for mange. Jeg er dig derfor lige så taknemmelig, som hvis jeg havde gjort brug af dit tilbud."
"Det var pænt sagt!" sagde Dantes.
"Det tvivler jeg ikke på. Nå, du står vel godt anskrevet hos Morrel, kan jeg forestille mig?"
"Han har altid været meget god imod mig," svarede Dantes.
"Så var det ikke rigtigt af dig at nægte at spise middag hos ham."
"Hvad? Har du nægtet at spise middag hos ham?" udbrød den gamle Dantes. "Han havde altså inviteret dig til middag?"
"Ja, far!" svarede Edmond, leende over den overraskelse, som denne ære fremkaldte hos hans far.
"Hvorfor har du nægtet?" spurgte den gamle.
"For at komme tidligere hos dig, kære far. Jeg længtes efter at se dig."
"Det var at fornærme den gode hr. Morrel," mente Caderousse, "og når man tænker på at blive kaptajn, så skulle man rette sig mere efter sine overordnede."
"Jeg har forklaret ham årsagen, og jeg tror, at han har accepteret den."
"Nej, hvis man vil forfremmes, må man være galant mod sine velyndere."
"Jeg håber på at blive kaptajn alligevel!" svarede Dantes.
"Så meget desto bedre. Det vil glæde alle gamle venner, og jeg kender en dernede bag kastellet St. Nicolas, der ikke vil blive vred over det."
"Mercedes?" spurgte den gamle.
"Ja, kære far," svarede Dantes, "nu, da jeg har set dig og ved, at du har det godt, vil jeg med din tilladelse, aflægge et besøg hos catalonierne."
"Gå, kære barn!" svarede den Gamle, "og Gud velsigne dig og din kommende Hustru, som han velsigner mig i min Søn."
"Hans Hustru!" råbte Caderousse. "Ja, det er hun vel ikke endnu, Gamle?"
"Nej, men efter al sandsynlighed vil hun snart blive det."

“Nå, det påvirker ikke sagen,” mente Caderousse, “men du har gjort rigtigt i at skynde dig.”
“Hvorfor?”
“Fordi Mercedes er en smuk pige, og fordi en smuk pige aldrig mangler elskere, og allermindst hende. De forfølger hende i massevis.”
“Virkelig?” sagde Edmond med et smil, hvorigennem man så en let uro.
“Bestemt,” svarede Caderousse, “og det selv gode partier. Men nu bliver du kaptajn, og så vil man naturligvis tage sig i agt for at give dig afslag.”
“Det vil sige,” svarede Edmond smilende, der endnu mindre skjulte hans uro, “at hvis jeg ikke blev kaptajn...?”
Caderousse svarede blot med et tvetydigt smil.
“Javel!” gentog Edmond, “jeg har generelt en bedre mening om pigerne end Dem, og særlig om Mercedes, og jeg er overbevist om, at hun vil forblive mig tro, uanset om jeg bliver kaptajn eller ej.”
“Så meget desto bedre,” mente Caderousse. “Når man vil gifte sig, er det altid godt at have en sund tro. Men alligevel er det ikke værd at spilde tiden, tro mig, min dreng! Skynd dig at fortælle hende om din ankomst og dine forhåbninger.”
“Jeg går straks derhen,” sagde Edmond, omfavnede sin far, hilste Caderousse og gik. Caderousse blev et øjeblik, tog så afsked med den gamle Dantes, og gik så til Danglars, der ventede på hjørnet af Senor-gaden.
“Nå,” udbrød Danglars, “har du set ham?”
“Jeg kommer lige fra ham,” svarede Caderousse.
“Har han talt meget om sine kaptajnsforhåbninger?”
“Ja, han taler, som var han allerede kaptajn.”
“Tålmodighed,” sagde Danglars, “han er temmelig ivrig, synes jeg.”
“For fanden, det lader til, at hr. Morrel har lovet ham det.”
“Ja, han glæder sig i hvert fald til det.”
“Det vil sige, at han er overmodig. Han har netop tilbudt mig sin tjeneste, som var han en stor herre, og tilbudt mig et lån, som var han bankier.”
“Og du har ikke modtaget det?”
“Slet ikke, selvom jeg kunne have gjort det, da det var mig, der skaffede ham de første penge. Men nu behøver hr. Dantes ikke flere, nu bliver han jo kaptajn.”
“Sludder!” råbte Danglars. “Det er han ikke endnu.”
“Og det ville være godt, hvis han aldrig blev det, ellers vil han da slet ikke blive til at tale med.”
“Hvis vi vil tage os af det,” sagde Danglars, “så vil han forblive, hvad han er. Eller måske endnu mindre.”
“Hvad siger du?”
“Intet. Jeg taler bare med mig selv. Er han stadig forelsket i catalonierinden?”
“Ja, som en vanvittig. Han er gået derhen. Men tager jeg ikke fejl, så venter der ham problemer fra den side.”

“Forklar dig!”
“Hvorfor?”
“Det er vigtigere, end du tror. Ja... du er jo ingen ven af Dantes, vel? Nå, så fortæl mig, hvad du ved om catalonierinden.”
“Jeg ved ikke noget med sikkerhed, men jeg har dog set et og andet, der lader mig formode, at den tilkommende kaptajn vil få mange problemer fra den side.”
“Hvad har du set? Spyt ud!”
“Jeg har set, at hver gang Mercedes kommer til byen, bliver hun ledsaget af en stor, rødmusset og sortøjet catalonier, som hun kalder Fætter.”
„Så... du tror, at denne fætter gør kur til hende?”
“Det formoder jeg. Hvad skulle en ung knægt på 21 år ellers lave hos en 17 årig pige?”
“Og du siger, at Dantes er gået til catalonierne?”
“Ja!”
“Hvis vi nu gik samme vej, og tog et glas vin hos fatter Phamphile, så ville vi måske høre mere.”
“Hvem skulle det komme fra?”
“Tja... vi vil være tæt på vejen, hvor Dantes må passere os, så kan vi sikkert se på ham, hvordan det er gået.
“Ja, lad os det; men du betaler vel?”
“Naturligvis!” svarede Danglars.
Begge hastede nu til det aftalte sted, og da de var kommet frem, bestilte de en flaske vin og to glas. Overbeviste om, at Dantes var hos catalonierinden, sad de under et lysthus af plataner og figentræer, hvorfra munter fuglesang hyllede den første smukke forårsdag.

KAPITEL 3
Catalonierne

Omtrent hundrede skridt fra det sted, hvor de to lurende venner drak den perlende Lamalguer-vin, hævede cataloniernes landsby sig bag en lille nøgen høj.
Denne by, bygget i en mærkværdig malerisk smag, bebos stadig af mennesker, der taler deres forfædres sprog. I 3-4 århundreder har de indskrænket sig til at bebo et lille forbjerg, uden at blande sig med den øvrige befolkning i Marseille, da de altid har giftet sig indbyrdes og beholdt deres forfædres vaner, sprog og tøj.
Vi går gennem den eneste gade i den lille landsby. I et simpelt hus ser vi en ung pige, smuk og yndefuld som en Venus, lænet mod væggen. Overfor hende sidder en slank ung mand, der ser på hende med en urolig og fortrydelig mine. Hans øjne er lurende, men pigens faste og bestemte blik syntes at beherske ham.
“Ser De, Mercedes,” sagde den unge mand. “nu nærmer påsken sig og det er en passende tid at holde bryllup. Hvad synes De?”

“Det har jeg allerede sagt Dem hundrede gange, Fernand, og De handler forkert imod Dem selv, når De fortsætter med at spørge mig.”
“Nå, så gentag det, jeg beder Dem, så jeg dog kan forstå, at De afviser min kærlighed, som Deres mor har accepteret. Lad mig forstå, at De leger med min lykke, at det er Dem ligegyldigt, om jeg lever eller dør. Min Gud! At have drømt om at blive Deres mand i 10 år, for nu at måtte slippe det håb, som har været mit eneste formål!”
“I det mindste har jeg aldrig styrket Dem i det håb, Fernand,“ svarede Mercedes, “i det mindste kan De ikke beskylde mig for koketteri. Jeg har altid sagt: jeg elsker Dem som en bror, men forlang ikke andet end min søsterlige kærlighed, for mit hjerte tilhører en anden. Ja, det har jeg altid sagt, Fernand!”
“Jeg ved det, Mercedes “ svarede den unge Mand. “Ja. De har haft den grusomme dyd, at være ærlig, men De glemmer, at det er en hellig lov blandt catalonierne, kun at gifte sig indbyrdes.”
“De tager fejl, Fernand, det er ingen lov, men blot en vane. De er udskrevet som soldat, og kan hvert øjeblik blive kaldt til fanen, og er De først blevet soldat, hvad vil De så med en forældreløs pige, der ikke ejer andet end en faldefærdig hytte; det er den eneste arv, som min far efterlod til min mor, og hun igen til mig. Tænk Dem bare, Fernand, at efter hendes død næsten må leve af andres barmhjertighed. De antyder tit, at jeg er til nytte for Dem, men det er kun for at få en slags ret til at dele Deres fiskefangst med mig. Nå, jeg modtager det også, fordi De er søn af min farbror, fordi vi er opvokset sammen, og især fordi jeg ved, at det ville bedrøve Dem, hvis jeg afslog; men jeg mærker, at den fisk jeg sælger og får penge for, eller det garn, jeg spinder, jeg mærker, at det er en almisse, Fernand.”
“Ja, og hvad så, Mercedes? Jeg synes nu bedre om dig, hvor fattig og forladt De end er, end om den stolteste reders eller rigeste bankiers datter. Hvad behøver vi mænd? En ærlig kone og en god husholderske, og hvor kunne jeg finde begge dele bedre forenet end hos Dem?”
“Fernand!” sagde‘ Mercedes hovedrystende, “man bliver en dårlig husholderske, og man kan ikke være en ærlig kone, hvis man elsker en anden end sin mand. Vær tilfreds med mit venskab, for jeg gentager, at det er alt, jeg kan give Dem.”
“Jeg forstår Dem,” sagde Fernand. ”De bærer tålmodig deres egen fattigdom, men De er bange for min. Javel, Mercedes, De vil bringe mig lykke; når jeg ved mig elsket af Dem vil jeg friste lykken. Jeg kan udvide mit arbejde, jeg kan indtræde i en handelsforretning, jeg kan blive købmand.
“De kan ikke begynde på noget, Fernand. De er soldat, og bliver kun blandt catalonierne, fordi der ikke er krig. Bliv De fisker og stop de drømmere, det vil gøre virkeligheden endnu sværere for Dem. Vær tilfreds med mit venskab, når jeg nu ikke kan tilbyde andet.”
“De har ret, Mercedes, jeg vil blive sømand; i stedet for den gammeldags dragt, som De foragter, vil jeg bære en blank hat, en stribet skjorte og en blå trøje Er det ikke sådan man skal være klædt for at behage Dem?”

“Hvad mener De?” spurgte Mercedes strengt. ”Jeg forstår Dem ikke.”
“Jeg mener, at De ikke ville være så hård mod mig, hvis De ikke ventede en, der gik sådan klædt; men den, De venter, er måske troløs, og hvis han ikke er det, så er havet det for ham.”
“Fernand!” udbrød Mercedes, ”jeg har syntes godt om Dem, men jeg har snydt mig selv. Ja, jeg vil ikke skjule, at jeg venter, og jeg elsker ham, De omtaler, og kommer han ikke tilbage, vil jeg ikke anklage ham for troløshed, men sige, at han er død med kærlighed til mig.”
Den unge Mand gjorde en vred bevægelse.
“Jeg forstår Dem, Fernand,” fortsatte Mercedes, “De vil hævne Dem på ham, fordi jeg elsker ham, De vil prøve den catalonske kniv med hans dolk. Men til hvad nytte? De vil miste mit venskab, hvis De taber, og forvandle det til had, hvis De vinder. Tro mig, det er en dårlig idé, at ville behage en kvinde ved at søge strid med den mand, hun elsker. Nej, Fernand! De vil ikke udøve så tåbelige handlinger. Desuden,” tilføjede hun, idet hendes øjne blev fugtige af tårer, “vent Fernand! De har fornylig sagt: havet er troløst. og han har allerede været væk i tre måneder; jeg har talt mange storme i den tid!”
Fernand blev ubevægelig. Han prøvede ikke at stoppe de tårer, der trillede over Mercedes’ kinder, selvom han gerne havde givet noget af sit blod for hver af hendes tårer, men tårerne flød jo for en anden. Han rejste sig, gik og vendte tilbage, og stillede sig foran Mercedes med et mørkt blik og knyttede næver.
“Nå, Mercedes,” udbrød han, “svar mig en sidste gang. Er det Deres endelige Beslutning.”
“Jeg elsker Edmond Dantes,” svarede den unge pige koldt, “og kun han bliver min mand.”
“Og De vil altid elske ham?”
“Så længe han lever!”
Fernand sænkede hovedet og sukkede dybt. Så hævede han pludselig hovedet, hans næsebor udvidede sig, og med sammenbidte tænder fremstammede han: “Men når han dør?”
“Når han er død, vil jeg også dø!”
“Men hvis han nu glemte Dem?”
”Mercedes!” råbte en munter stemme i samme moment udenfor huset. “Mercedes!”
“Ha!” råbte den unge pige. Rødmende af kærlighed og hoppende af glæde, “der kan De se, han ikke har glemt mig, der er han!”
Hun for hen til døren og åbnede, idet hun råbte: “Her, Edmond! Her er jeg!” .
Fernand tumlede bleg og rystende tilbage, som en vandrer ved synet af en slange. Edmond og Mercedes lå i hinandens arme. Marseilles brændende sol, som trængte ind gennem den åbne dør, spredte et lyshav omkring dem. De så intet omkring dem; en stor lykke adskilte dem fra den øvrige verden, og de talte kun med afbrudte ord, som den højeste glæde har tilfælles med den dybeste smerte.

Pludselig opdagede Edmond Fernands mørke skikkelse, der med en bevægelse, som han måske knapt selv kunne forklare, greb efter den kniv, der hang ved hans bælte.
“Åh, om forladelse!” udbrød Dantes med rynket pande “jeg så ikke, at vi var tre!”
Derefter vendte han sig mod Mercedes og spurgte: ”Hvem er den herre?”
”Den herre er min bedste ven, Dantes! Han er min ven, min fætter, min bror; det er Fernand, altså ham, jeg holder mest af, næstefter dig!"
Edmond havde ikke sluppet Mercedes. I sin ene hånd holdt han hendes, den anden rakte han hjerteligt mod catalonieren, men denne blev stående tavs og ubevægelig som en billedstøtte.
Edmond kastede et forskende blik på den skælvende Mercedes, og derefter på den mørke og truende Fernand.
”Jeg havde ikke behøvet at skynde mig så meget, Mercedes, for at finde en fjende her hos dig,” udbrød ham.
”En fjende?” råbte Mercedes med et vredt blik mod sin fætter. ”En fjende hos mig, Edmond? Hvis jeg troede det, ville jeg klynge mig til dig, og gå med dig til Marseille, jeg ville forlade huset og aldrig vende tilbage.”
Fernands øjne knitrede vredt.
”Og hvis der skete dig en ulykke, kære Edmond” fortsatte hun med en tydelig ro, der viste Fernand, at den unge skønhed havde gennemskuet hans hensigter, “ville jeg gå op på Kap Morgiou, og kaste mig på hovedet ud fra klippen!”
Fernand blev fuldkommen bleg.
”Men De har snydt Dem selv, min Edmond,” fortsatte hun, ”De har ingen fjende her! Her er kun min bror Fernand, der vil række dig hånden som en trofast ven!”
Med de ord sendte den unge pige et bydende blik til Fernand, og fortryllet af det blik, nærmede han sig langsomt Edmond og rakte ham hånden.
Hans had, der lignede en rasende, men afmægtig bølge, havde forbrudt sig mod den magt, den unge pige udøvede over ham. Knap havde han rørt Edmonds hånd, før han følte, at han havde gjort alt, hvad der var ham muligt, og han hastede ud af huset.
“Ha!” råbte han som en vanvittig. “Hvem vil befri mig fra det menneske? Jeg ulykkelige!”
“Holla, Catalonier! Fernand, holla! Hvor skal De hen?” råbte en stemme efter ham.
Den unge Mand stoppede op, kiggede rundt, og så Caderousse, der sad ved et bord i et lysthus sammen med Danglars,.
“Ej!” sagde Caderousse, “hvorfor kommer du ikke her? Har du så travlt, at du ikke har tid til at hilse på gode venner?”
“Ja, og særlig når de har en hel flaske stående foran sig!” tilføjede Danglars.
Fernand betragtede dem begge med stirrende blikke og svarede ikke.
“Han ser jo fortabt ud!” sagde Danglars, og stødte til Caderousse med knæet, “skulle vi have taget fejl, og Dantes, imod vores formodning, være gået af med sejren?”
“Stille! Det må vi have at vide.”
“Nå, Catalonier, kommer du?”

Fernand tørrede sveden af panden og trådte langsomt ind i løvhytten, hvis skygger syntes at berolige hans sind, og hvis kølighed syntes at forfriske hans legeme.
"Godmorgen!" sagde han, "kaldte De på mig?"
"Ja, jeg kaldte på dig," sagde Caderousse, "fordi du løb som et vildt menneske, og jeg frygtede, at du ville styrte dig i havet. Hvad pokker! Når man har venner, er det ikke bare for at byde dem et glas vin, men også for at forhindre dem i at drikke 3-4 spande vand!"
Fernand sukkede dybt, lagde armene overkors på bordet, og lagde hovedet ned på armene.
"Nu skal jeg sige dig noget, Fernand," sagde Caderousse, idet han begyndte samtalen med de menneskers råhed, hvis nysgerrighed får dem til at glemme deres snuhed, "du ligner en fortvivlet elsker!"
Han ledsagede spøgen med en skraldende latter.
"Sludder!" sagde Danglars. "Sådan en fyr kan ikke være ulykkelig i kærlighed!"
"Nej, det skulle man ikke tro," gentog Caderousse, "men hør, hvor han sukker! Nå, Fernand! Åben munden og fortæl; når gode venner spørger til dit velbefindende, må du da svare."
"Det er forbi med mig!" svarede Fernand, og knyttede næverne, uden at løfte hovedet.
"Ser du, Danglars," sagde Caderousse, idet han sendte ham et stjålent blik, "sagen er denne: Fernand, en god, brav catalonier, og en af de bedste fiskere i Marseille, er forelsket i en smuk pige, ved navn Mercedes; men ulykkeligvis lader det til, at pigen er forelsket i den næstkommanderende på "Pharao", og da "Pharao" er anløbet havnen i dag, så kan du vel forstå..."
"Hvilket?" spurgte Danglars.
"Ih... så har Fernand fået sit afslag!"
"Og så?" sagde Fernand, idet han løftede hovedet og betragtede Caderousse, som om han søgte nogen at udgyde sin vrede over. "Mercedes er ikke afhængig af nogen, og har lov til at elske, hvem hun vil."
"Ja, så er det en anden sag,"sagde Caderousse. "Jeg troede, du var catalonier, og jeg har hørt, at catalonierne ikke sådan lige lader sig afskrække af en medbejler, og at specielt Fernand skulle være skrækkelig i sin hævn."
Fernand smilede medlidende. "En forelsket er aldrig skrækkelig," mente han.
"Stakkels fyr!" udbrød Danglars, idet han lod, som om han hjerteligt beklagede den unge Mand, "han ventede måske ikke, at Dantes ville komme så hurtigt tilbage. Han troede måske, han var død eller blevet utro, eller Gud ved hvad. Sådan noget er så meget voldsommere, når det indtræffer pludseligt."
"Ja!" sagde Caderousse, som Lamalguer-vinen allerede var begyndt at virke på, idet han konstant drak af den, "under alle omstændigheder er Fernand ikke den eneste, der ikke synes godt om Dantes' lykkelige ankomst. Hvad siger du, Danglars?"
"Ja... jeg kunne næsten sige, at den vil bringe ham selv ulykke."

“Ja, hvad gør det,” sagde Caderousse, idet han rakte Fernand et glas vin og fyldte sit eget glas for niende gang, mens Danglars næppe havde rørt sit. “Imens gifter han sig dog Mercedes, den smukke Mercedes!”
Danglars betragtede med et gennemtrængende blik den unge Mand, som Caderousses ord ramte som bly.
“Og hvornår skal brylluppet stå?” spurgte han.
“Åh, det er ikke afgjort,” mumlede Fernand.
“Nej, men det bliver afgjort,” sagde Caderousse, “og det er lige så sikkert, som at Dantes bliver kaptajn på “Pharao”, ikke, Danglars?”
Danglars sitrede ved den bemærkning og betragtede Caderousse for at se, om han havde udtalt ordene i nogen speciel hensigt, men han så kun begærlighed i det ansigt, som vinen allerede havde fordrejet.
“Hm!” sagde Caderousse, “hvad ser jeg på højen ved catalonier-byen. Se lige, Fernand, du har bedre øjne, end mig. Man skulle tro, det var to elskende arm i arm. Gud forlade mig! De aner ikke, at vi iagttager dem. Se, hvordan de omfavner hinanden!”
Fernands hjerte blødte ved synet, og ingen af hans kvaler undgik Danglars opmærksomhed.
“Fernand! Kender du dem?”
“Ja, det er Edmond og Mercedes!”
“Åh,” sagde Caderousse, “jeg havde ikke genkendt dem. Hør, Dantes! Hør, smukke pige! Kom her og fortæl os, hvornår der skal være bryllup? Fernand er så egensindig, at han ikke vil fortælle os noget!”
“Stille!” sagde Danglars og lod, som om han ville holde Caderousse tilbage. “Koncentrer dig om at holde dig på benene og lad de elskende være. Se på Fernand og lær af ham, han er fornuftig.”
Tirret til det yderste, var Fernand lige ved at springe rasende op; han rejste sig og syntes at ville styrte mod sin medbejler, men da Mercedes hævede sit smukke hoved, og han så hendes strålende øjne, huskede han hendes trussel, at hun ville dræbe sig selv, såfremt Edmond døde, og han sank modløs tilbage på sin stol.
Danglars betragtede de to mænd, hvoraf den ene var en sanseløs drukkenbolt og den anden overvældet af uforløst kærlighed.
“De tosser kan ikke hjælpe mig,” mumlede han, “jeg befinder mig mellem en drukkenbolt og en fej kælling. Her en misundelig, der fylder sig med vin i stedet for vrede, der en nar, hvis kæreste man snupper lige foran ham, og som nøjes med at klage og græde som et barn. Edmond vil være klogere; han vil gifte sig med den smukke pige, blive kaptajn og le af os andre... såfremt jeg ikke blander mig.”
“Holla!” råbte Caderousse igen, “Edmond! Ser du ikke dine venner, eller er du blevet for stolt til at tale med dem?”
“Nej, min kære Caderousse!” svarede Dantes, “jeg er ikke stolt, men lykkelig, og jeg tror, at lykken gør en endnu mere blind.”

“Det var smukt sagt?” gentog Caderousse. “Godmorgen, madame Dantes!”
Mercedes hilste med forbehold. “Det er ikke mit navn endnu,” sagde hun, “og der, hvor jeg kommer fra, siger man, at det bringer uheld, hvis man kalder en pige ved hendes brudgoms navn, før han er hendes mand. Jeg beder Dem, kald mig Mercedes.”
“Det er noget, man må tilgive den gode nabo Caderousse,” sagde Dantes, “det var en fejltagelse.”
“Så vil brylluppet vel snart stå, hr. Dantes?” sagde Danglars, og hilste høfligt.
“Så snart som muligt. I dag bliver der lavet forberedelser hos min far, i morgen eller i overmorgen vil der blive en forlovelsesfest, hvor mine venner forhåbentlig vil være at finde. Det vil sige, De, hr. Danglars, er blevet indbudt og også Dem, Caderousse.”
“Bliver Fernand ikke indbudt?” spurgte Caderousse med en modbydelig latter.
“Min Kones slægtning er også min,” svarede Edmond, “og vi vil beklage meget, hvis han skulle holde sig tilbage ved sådan en lejlighed.”
Fernand åbnede munden for at svare, men lyden kvaltes i hans strube, og han kunne ikke sige et ord.
“I dag forberedelser, i morgen eller i overmorgen forlovelsesfest... for pokker, hr. kaptajn! De har travlt!”
“Danglars!” smilede Edmond, “jeg må minde Dem om, hvad Mercedes netop sagde til Caderousse: giv mig ikke en titel, der ikke tilkommer mig endnu, det kunne bringe uheld.”
“Undskyld!” gentog Danglars, “jeg mente bare, at De syntes at have travlt. Hvad pokker! Vi har jo tid nok. “Pharao” stikker ikke til søs de første tre måneder.”
“Man har altid travlt med at blive lykkelig, hr. Danglars, for når man har lidt, vil man ikke rigtig tro på lykken. Jeg handler dog ikke udelukkende selvisk; jeg må til Paris.”
“Såh, Paris? Det er vel første gang, De rejser dertil?”
“Korrekt!”
“Har De forretninger der?”
“Ikke for mig selv, men jeg må opfylde endnu et lille ønske fra stakkels kaptajn Leclerc. De vil forstå, hr. Danglars, at den er mig hellig. I øvrigt kan De være sikker på, at jeg snart vil være tilbage.”
“Ja, jeg forstår,” sagde Danglars, idet han tænkte ved sig selv: “Han tager til Paris, sikkert for at overbringe det brev, som kaptajnen har givet ham. Ved Gud! Det brev giver mig en tanke. Ha, min ven Dantes, du har endnu ikke fået nummer et i “Pharao”s register!”
Derefter vendte han sig mod Edmond, der allerede var ved med at fjerne sig og råbte til ham: “Hav en god rejse!”
“Tak!” svarede Edmond, og hilste ham venskabeligt.
Så fortsatte de elskende deres vej, rolige og glade som to salige, der nærmer sig Himlen.

KAPITEL 4
Komplottet
Danglars fortsatte med at kigge efter Edmond og Mercedes, indtil de forsvandt ved St. Nicolas porten. Derefter vendte han sig mod Fernand, der bleg og sukkende var sunket tilbage på stolen, mens Caderousse lirrede noget af en drikkevise af.
"Min ven," sagde Danglars til Fernand, "det bliver et ægteskab, som ikke alle vil være lykkelige ved."
"Det bringer mig til fortvivlelse."
"De elsker altså Mercedes?"
"Så længe jeg har kendt hende... jeg har altid elsket hende!"
"Og vil De hellere fortvivle end forhindre brylluppet?"
"Hvad skal jeg gøre?" spurgte Fernand.
"Ja, det ved jeg ikke, det vedkommer egentlig ikke mig. Jeg er jo ikke forelsket i Mercedes, det er De. Søg, og De skulle finde!"
"Jeg havde allerede fundet det!"
"Hvilket?"
"Jeg ville myrde ham, men hun har fortalt mig, at hun ville dræbe sig, hvis der skete ham noget."
"Sludder! Sådan noget siger man måske, men man gør det ikke."
"De kender ikke Mercedes. Det hun truer med, gør hun også."
"Tossehoved!" mumlede Danglars, "hvad kommer det mig ved, om hun dræber sig eller ej, hvis bare Dantes ikke bliver kaptajn."
"Og før Mercedes skulle dø," sagde Fernand fast, "vil jeg hellere selv dø."
"Det kan man kalde kærlighed!" sagde Caderousse lallende.
"Lad os se!" sagde Danglars. "De virker som en gæv ung mand, og... pokker tage mig, jeg ville gerne hjælpe Dem, men..."
"Ja, også mig," gentog Caderousse.
"Hør, min ven!" sagde Danglars, "Du er allerede godt fuld; tøm flasken, så bliver du helt fuld. Drik, og bland dig ikke i vores sager, for her har man behov for hele sin forstand."
"Er jeg fuld? Jeg kunne tømme fire flasker mere, de er jo ikke større end eau de cologne flasker. Fatter Pamphile! Kom med mere vin."
"De sagde altså?" spurgte Fernand, der begærligt afventede fortsættelsen.
"Hvad sagde jeg? Jeg husker det ikke længere. Den drukkenbolt har fået mig til at glemme det."
"Ja, kald mig bare en drukkenbolt. Det er ikke godt for den, som er bange for at drikke! Der findes mennesker, som har onde tanker, og som frygter, at vinen skal forråde dem!"
Og nu sang han de to sidste linjer af en dengang populær vise:
"De slette har vandet mere kært;

Det har syndfloden allerede for længst os lært."
"De sagde," gentog Fernand, "at De ville gerne hjælpe mig, men... tilføjede De..."
"Men, tilføjede jeg... for at hjælpe Dem ud af den værste smerte, behøves der jo egentlig ikke andet, end at Dantes ikke bliver gift med den pige, De elsker, og det ægteskab, tænker jeg, kan let fejle, uden at Edmond Dantes ligefrem behøver at dø."
"Kun døden kan adskille dem!"
"Danglars er en snu, ondskabsfuld græker," sagde Caderousse. "Han vil blot overbevise dig om, at du tager fejl. Bevis det, Danglars. Fortæl ham, at det ikke er nødvendigt, at Dantes skal dø. Det ville også være slemt, hvis han døde. Dantes er en god fyr, og jeg er hans ven. Dantes leve!"
"Lad ham snakke!" sagde Danglars, idet han holdt den unge mand tilbage. "I øvrigt tager han ikke helt fejl, uanset hvor fuld han er. Afstand adskiller lige så godt som døden, og lad os nu forestille os, at en fængselsmur stod mellem Edmond og Mercedes, så ville de ikke være mindre adskilte end af graven."
"Rigtig," sagde Caderousse, som med resten af sin forstand havde opfanget ordene, "men når man kommer ud af fængslet, og hedder Edmond Dantes, så hævner man sig."
"Hvad gør det?" mumlede Fernand.
"Og hvorfor skulle man smide Dantes i fængsel?" fortsatte Caderousse, "han har jo hverken stjålet eller myrdet!"
"Stille!" råbte Danglars.
"Nej, jeg vil ikke være stille. Jeg vil vide, hvorfor man vil smide Dantes i fængsel. Jeg holder meget af Dantes! Dantes' skål!" Han tømte endnu et glas vin.
Danglars så i skrædderens små øjne, hvordan hans fuldskab tog til, og vendte sig derfor igen mod Fernand: "Forstår De nu, at det slet ikke er nødvendigt at dræbe ham?"
"Ja, hvis man havde, som De sagde, et middel til at få ham i fængsel. Men har De sådan et middel?"
"Hvis man søgte tilstrækkeligt," mente Danglars, "så kunne man vel finde et. "Men hvad vedkommer det egentlig mig?" tilføjede han.
"Jeg aner ikke, hvordan det vedkommer Dem," sagde Fernand og greb hans arm, "men så meget synes sikkert, at De har et eller andet had til Dantes. Den, der hader, tager sjældent fejl af andres følelser."
"Hvad? Skulle jeg hade Dantes? På ære, nej! Jeg har interesseret mig for Deres ulykke, det er alt. Men hvis De tror, at jeg handler ud fra egne interesser, så lev vel, min ven, og forsøg at hjælpe Dem selv, så godt som muligt."
"Bestemt ikke," sagde Fernand og holdt ham tilbage, "for mig er det ligegyldigt, om De hader Dantes eller ej. Men jeg har det, det indrømmer jeg. Vis mig et middel, og jeg skal anvende det, så længe det ikke er at dræbe ham, for Mercedes har sagt, at hun vil begå selvmord, hvis Dantes bliver dræbt."

Caderousse, hvis tunge hoved var sunket ned på bordet, hævede panden, betragtede Fernand og Danglars med stive blikke og sagde: “Dræbe Dantes? Hvem taler om at dræbe Dantes? Jeg vil ikke have, at man dræber ham. Han er min ven. I morges tilbød han mig at dele sine penge med mig, ligesom jeg delte med ham. Jeg tåler ikke, at man dræber Dantes!”
“Tossehoved! Hvem taler om at dræbe Dantes?” svarede Danglars. “Vi taler blot om en spøg. Drik på hans sundhed!” tilføjede han, idet han igen fyldte Caderousses glas, “og lad os så være.”
“Godt! På Dantes sundhed!” råbte Caderousse og tømte glasset. “På hans sundhed!”
“Men midlet, metoden?” spurgte Fernand.
“Har De ikke fundet det endnu?”
“Nej, det har De påtaget Dem.”
“Rigtig,” svarede Danglars. “Deres fædre var spaniere, og franskmændene har det forud for spanierne, at de finder det, som spanierne siden drøvtygger.”
“Så find det da!” sagde Fernand utålmodig.
“Tjener!” råbte Danglars, “kom med blæk, pen og papir!”
“Blæk, pen og papir!” gentog Fernand for sig selv.
“Her,” sagde tjeneren, da han kom med de ønskede ting.
“Jeg tror næsten,” sagde Caderousse, idet han lagde sin hånd på papiret, “det er et mere sikkert middel til at slå et menneske ihjel, end at vente på ham i et krat. Jeg har altid frygtet pen, blæk og papir mere end kårder og pistoler.”
“Den nar er ikke så fuld, som han lader som om,” mente Danglars. “Giv ham et glas vin, Fernand!”
Fernand fyldte Caderousses glas, og den begærlige dranker tog hånden fra papiret og greb efter glasset. Catalonieren lagde mærke til hans bevægelser, indtil han, besejret af den nye storm, smed glasset hen ad bordet.
“Nå?” begyndte Catalonieren igen, da han så, at den sidste sanserest begyndte at forsvinde hos Caderousse.
“Nå,” sagde Danglars, “hvis nogen eksempelvis anmeldte til den kongelige Generalfiskal, at Dantes var bonapartistisk agent, der på sin rejse havde været i Napoli og på øen Elba?”
“Jeg vil anmelde ham!” råbte den unge mand ivrig.
“Ja, men så vil man have angivelsen underskrevet. Man vil stille Dem overfor ham, De angiver. Jeg vil give Dem et middel til at understøtte Deres påstand. Men Dantes vil ikke blive i fængslet for evig; og når han kommer ud, og så ve den, der har sendt ham derind.”
“Oh,” sagde Fernand, “jeg længes ikke så meget efter noget, som at komme ham til livs!”
”Ja, men Mercedes vil hade Dem, hvis De skulle være så ulykkelig at ridse hendes elskede Edmond i huden.”
“Det er sandt!” sagde Fernand.

“Nej,” fortsatte Danglars, “når man beslutter sig til sådan noget, må man nøje udregne alt, som jeg gør det.”
Med venstre hånd skrev han nu følgende linjer, som han gav Fernand, der læste dem halvhøjt:
“En ven af tronen og religionen underretter herved den kongelige Generalfiskal om, at en vis Edmond Dantes, næstkommanderende på skibet “Pharao”, er kommet hertil i morges, efter at have anløbet Napoli og Porto-Ferrajo, hvor han har bragt et brev fra Murat til Usurpatoren, og har modtaget et brev fra ham til den bonapartistiske komité i Paris. Ved at arrestere ham, vil man blive overbevist om hans forbrydelse, for man vil finde brevet enten hos ham selv, hos hans far eller i hans kahyt i skibet “Pharao”.”
“Se!” sagde Danglars. “Så kan følgerne umuligt falde tilbage på Dem. Sagen vil gå sin gang. Man behøver bare at skrive: Til den kongelige Generalfiskal — udenpå, så vil det ske!”
“Ja, alt vil ske!” mumlede Caderousse, der med den sidste rest af bevidsthed havde lyttet til forelæsningen, og som instinktivt forstod, hvilken ulykke sådan en angivelse kunne medføre. “Ja, så ville alt være afgjort. Men det er ondt!” Og han strakte sine arme for at tage brevet.
“Hvad jeg her siger og gør,” sagde Danglars, idet han skubbede ham lidt tilbage, “er jo kun for sjov. Jeg ville være den første til at fortryde det, hvis sådan noget skulle ske for Dantes. Den gode Dantes! Altså, væk med det!”
Han tog brevet, krøllede det sammen og kastede det hen i en krog.
“Ja.” sagde Caderousse, “Dantes er min ven, og jeg vil ikke have, at man skal gøre ham fortræd.”
“Ak, hvem tænker da også på at gøre ham fortræd? Hverken jeg eller Fernand!” sagde Danglars, idet han rejste sig og betragtede den unge mand, der var blevet siddende uden at tabe det forræderiske papir af syne.
“Vin!” råbte Caderousse. “Jeg vil drikke på Edmonds og skønne Mercedes’ velbefindende!”
“Du har allerede drukket for meget,” sagde Danglars, “og hvis du fortsætter, kommer du nok til at sove her, for så vil du ikke kunne gå.”
“Jeg?” sagde Caderousse, idet han rejste sig med en fuld mands ubehjælpsomhed. “Skulle jeg ikke kunne gå? Jeg tør vædde på, at jeg kan komme op på de acculiske klipper uden at falde!”
“Ja, det er fint,” svarede Danglars. “Jeg vil også vædde, men først i morgen. Nu er det på tide at gå hjem. Tag mig under armen, og lad os gå!”
“Ja, lad os gå,” sagde Caderousse. “Men derfor behøver jeg jo ikke at tage dig ved armen. Kom, Fernand. Går du med til Marseille?”
“Nej, jeg går til Catalonierne,”
“Gå dog hellere med os til Marseille. Kom, Fernand!”
“Jeg har ikke noget at gøre i Marseille og vil ikke gå derhen.”

“Hvordan skal jeg forstå det? Du vil ikke, min gode ven? Nå... som du vil. Enhver må have sin egen vilje. Kom, Danglars. Lad ham gå til Catalonierne, hvis han vil det.”
Danglars benyttede Caderousses øjeblikkelige velvilje til at føre ham til Marseille. Men for at efterlade en kortere og mere bekvem vej åben for Fernand, gik han igennem St. Viktors porten, i stedet for Rive-Neuve. Caderousse fulgte ham, klynget til hans arm. Efter at have gået nogle skridt, kiggede Danglars sig tilbage og så, at Fernand samlede papiret op, lagde det i lommen og straks styrtede imod byen.
“Hvor skal han hen?” spurgte Caderousse. “Han har løjet for os. Han sagde, at han gik til Catalonierne, og nu går han alligevel mod byen. Hallo, Fernand! Du går forkert, min ven!”
“Du ser vist ikke så godt,” sagde Danglars, “han går jo den lige vej til Catalonierne.”
“Virkelig?” sagde Caderousse. “Jeg ville have svoret, at han gik til højre, men vinen har måske rystet mit syn.”
“Nu tror jeg,” sagde Danglars til sig selv, “at sagen er tilstrækkelig indledt, og at jeg ikke mere behøver at bekymre mig om det.”

KAPITEL 5
Forlovelsen

Det var en vidunderlig dag. Solen stod klar og strålende. Måltidet var forberedt på første etage i den gæstgivergård, hvis lysthus vi allerede har besøgt. Det var en stor sal, som fik lys gennem 5-6 vinduer, og over hvert vindue var skrevet navnet på en af Frankrigs store byer. Udenfor vinduerne var en balustrade af træ, hvorfra man kunne se ind i salen. Selvom måltidet ikke før middag, var balustraden allerede klokken 11 fyldt af utålmodige spadserende, der primært bestod af de mest ansete søfolk fra “Pharaos” besætning og nogle militære af Dantes bekendtskab. Alle var i deres fineste tøj til ære for de forlovede. Tillige havde det rygte bredt sig, at Pharaos redere ville beære højtideligheden med deres ankomst. Dog syntes dette at være en så stor æresbevisning imod Dantes, at ingen ville tro det. Imidlertid bekræftede Danglars rygtet, da han ankom med Caderousse. Han havde selv talt med hr. Morrel, der havde fortalt ham, at han ville komme og spise middag i gæstgivergården.
Et øjeblik efter trådte hr. Morrel faktisk ind i værelset og blev modtaget med et enstemmigt Hurra. Rederens tilstedeværelse var stort set en bekræftelse af, at Dantes ville blive udnævnt til kaptajn. Næppe var hr. Morrel ankommet, før man sendte Danglars og Caderousse til de to forlovede for at fortælle dem om denne vigtige persons ankomst, der havde fremkaldt en så levende jubel. De var næppe gået hundrede skridt, før en lille festklædt gruppe mødte dem. Det var fire unge piger, veninder af Mercedes, der ledsagede bruden, der havde givet Edmond sin arm. Ved siden af sin kommende svigerdatter gik Dantes’ far, og bagefter kom Fernand, smilende ondskabsfuldt.

Hverken Mercedes eller Edmond så det ondskabsfulde smil. De to unge mennesker var så lykkelige, at de udelukkende så hinanden og den klare himmel, der syntes at brede sin velsignelse over dem.
Danglars og Caderousse klarede deres ærinde, og efter at have udvekslet et venskabeligt håndtryk med Edmond, tog Danglars plads ved siden af Fernand, mens Caderousse, der havde en dunkel erindring om den foregående aftens oplevelser, sluttede sig til Dantes' far.
Så snart man fra balustraden havde set brudeparrets og dets ledsagere komme, gik Morrel dem i møde fulgt af matroserne og de militære, som Morrel havde gentaget sit løfte overfor, om at indsætte Dantes som kaptajn på "Pharao". Så snart Edmond så ham, slap han sin bruds arm, som rederen modtog. Hr. Morrel og den unge skønne pige gik nu foran og tog de første trin af trappen til spisesalen.
"Min far," sagde Mercedes, som tog plads midt for bordet, "vær venlig at tage plads ved min højre side. Til venstre må den sidde, der har været som en bror for mig."
Hun udtalte ordene med en velvilje, der ramte Fernands hjerte som et knivstik.
Imens havde Dantes gjort det samme. Han lod hr. Morrel tage plads ved sin højre side og Danglars ved sin venstre, hvorefter han bad de øvrige tage plads efter behag.
Skålene dampede allerede, fyldt med lækre, udsøgte retter.
"Hvor er her stille!" sagde den gamle Dantes, idet han langsomt tømte et glas, som fatter Pamphile havde sat foran Mercedes. "Man skulle ikke tro, her var 30 glade mennesker."
"Ih altså, en ægtemand kan da heller ikke altid være lystig," sagde Caderousse.
"Nej!" tilføjede Dantes, "jeg er alt for lykkelig til at kunne være lystig, og hvis det er sådan, De mener det, hr. Nabo, har De ret. Glæden udøver ofte en besynderlig indflydelse, der ligesom undertrykker smerten."
Danglars betragtede Fernand, hvis pirrelige karakter gengav enhver påvirkning.
"Ja!" sagde Danglars, "De har da ikke noget at frygte. Det forekommer mig, at alt går efter Deres ønske."
"Det er netop det, som gør mig urolig," svarede Dantes. "Det forekommer mig, at mennesket ikke er skabt til at opnå sin lykke så let. Lykken ligner et fortryllet fe palads, der bevogtes af drager; man må kæmpe for at opnå den, og jeg ved virkelig ikke, hvordan jeg har fortjent den lykke at blive gift med Mercedes."
"Gift... gift!" sagde Caderousse. "Nej, ikke endnu, min hr. Kaptajn. Du kan jo bare forsøge at spille ægtemand, så skal du se, hvordan det vil blive modtaget."
Mercedes rødmede. Fernand bevægede sig uroligt. Han for sammen ved den mindste lyd ude på vejen, og tørrede store sveddråber af panden.
"På ære!" sagde Dantes, "det var ikke umagen værd at modsige mig i den bagatel. Godt nok er Mercedes ikke min hustru endnu, men..." — han tog sit ur op af lommen — "om halvanden time vil hun være det."

Alle undredes, undtagen far Dantes, hvis smil endnu viste pæne tænder. Mercedes smilede også, men rødmede ikke mere. Fernand greb krampagtigt om skaftet på sin kniv.
"Om en time?" udbrød Danglars bleg. "Hvordan det?"
"Ja, mine Venner," svarede Dantes, "ved hr. Morrels indflydelse er alle vanskeligheder overvundet. Klokken 14.30 venter man os på rådhuset i Marseille. Altså, da klokken slog 13.45 kunne jeg vel sige, at om halvanden time ville Mercedes hedde madame Dantes."
Fernand lukkede øjnene. Det var, som om en ildsky brændte på hans øjenlåg. Han støttede sig til bordet for ikke vælte og kunne, på trods af sine anstrengelser, ikke undertrykke et dybt suk, der dog fortabte sig i latter og lykønskninger.
"Det kan man kalde at være virksom, ikke?" sagde far Dantes. "Der er ingen tid spildt. Han kom hertil i går morges. I dag omkring klokken 15 bliver han gift og går så straks igen til sine forretninger."
"Men de andre formaliteter?" bemærkede Danglars forlegen. "Kontrakten... dokumenterne?"
"Kontrakten?" lo Dantes, "kontrakten har været færdig længe. Mercedes ejer intet, og heller ikke jeg. Vi gifter os på formuefællesskab, så bliver der ikke et langt skriveri, og det koster heller ikke ret meget."
Denne spøg vakte atter et udbrud af glæde og bravoråb.
"Altså, forlovelsesfesten bliver egentlig en bryllupsfest?" sagde Danglars.
"Nej," svarede Dantes, "vær ikke bekymret, De skal ikke tabe noget ved det. I morgen tidlig rejser jeg til Paris. Det tager fem dage, fem mere hjemturen og en til at klare mit ærinde; altså vil jeg være tilbage den 12. marts, og så vil den egentlige bryllupsfest finde sted."
Udsigten til en bryllupsfest fordoblede lystigheden i den grad, at den ældre Dantes, der før havde beklaget sig over stilheden, nu forgæves anstrengte sig for at udbringe en skål for det kommende ægtepar.
Dantes gættede sin fars tanker og besvarede dem med et ømt smil. Mercedes så mod uret og gav Edmond et vink. Om bordet herskede den larmende glæde, som altid indfinder sig hos folk af den simple stand mod slutningen af en fest. Dem, der ikke var tilfreds med deres plads, søgte andre naboer. Alle talte samtidig, og ingen gjorde sig den ulejlighed at svare på det, en anden sagde, men luftede blot sine egne tanker. Fernands bleghed syntes at være overført på Danglars kinder, mens han selv lignede en fordømt, der allerede brændte i en sø af svovl. Han var en af de første, som rejste sig og gik frem og tilbage på gulvet for at undgå larmen fra sang og klirrende glas. Caderousse nærmede sig Danglars, der mødte ham i et hjørne af salen.
"I sandhed," sagde Caderousse, som Dantes' adfærd, men særlig fatter Pamphiles vin, havde frataget de sidste spor af det had, som han af misundelse tidligere havde haft mod Dantes. "I sandhed, Dantes er en brav fyr, og når jeg ser ham sidde der med sin